

De ontwikkelingen in de politiek van het afgelopen halfjaar stemmen niet tot vrolijkheid: vijandelijkheden in het noorden en zuiden van Israël - de moord op 9 Turkse vredesactivisten in internationale wateren die hulpgoederen naar Gaza wilden brengen - en dan de steeds gesaboteerde vredes-onderhandelingen.

De periode van een tijdelijke bouwstop in de bezette gebieden liep deze zomer af. Een bouwstop die maar betrekkelijk was, want vele bouwwerkzaamheden gingen gewoon door. Joe Biden, vice president van de US, werd tijdens zijn bezoek aan Israël geschoffeerd door de aankondiging van 1600 nieuwe woningen in het Arabische Oost-Jerusalem. Uiteraard staakten de Palestijnen de vredesbesprekingen. In september werden die weer opgepakt. Voor eind november moet een nieuw besluit vallen over een bouwstop. Vlak daarvoor werden een weer 1300 nieuwe woningen aangekondigd. Het gaat daarbij om peanuts in vergelijking met de schaal van bezetting van Oost Jerusalem. Daar wonen ondertussen al 200.000 Joodse kolonisten, in het hele bezette gebied op de Westoever van de Jordaan al een half miljoen.

Palestijnse inwoners van Jerusalem hebben sinds 1967 slechts 20 maal een bouwvergunning voor een woning gekregen. Daar tegenover worden voortdurend Palestijnse woningen opgeëist, vernietigd zonder compensatie, en aan Joodse kolonisten gegeven. Onlangs moesten geheime documenten daarover gepubliceerd worden, na een proces van drie jaar dat door een vredesorganisatie was aangespannen. De kolonisten gaan agressief te werk en worden door het leger beschermd, wat alleen in Jerusalem al 10 miljoen euro per jaar kost.

De meeste Palestijnen zijn moslims, maar niet allemaal. Er is ook een christelijke gemeenschap in Palestina, die lijdt onder de bezetting. De wereldraad van kerken vraagt om aandacht voor hun nood:

<http://www.oikoumene.org/gr/resources/documents/other-ecumenical-bodies/kairos-palestine-document.html>

In Israël zelf is het voor Arabieren ook zeer moeilijk om een huis of grond te kopen. Het land is voor een groot deel in handen van het New Israel Fund, een prive-organisatie met etnische doelstellingen. De Arabieren die niet verdreven werden in 1948 vormen nog een vijfde van de ruim 6 miljoen inwoners van Israël. Zij zijn in vele opzichten tweederangs burgers. Het etnische stempel van de staat Israël wordt daarbij steeds enger. Zo werd in de onderhandelingen over een Palestijnse staat door Israël ineens de nieuwe voorwaarde gesteld: erken Israël als Joodse staat, anders wordt er niet onderhandeld.

Wat betekent een 'Joodse staat'? Op het moment is het zo, dat iedere etnische Jood (wie dat dan ook mogen zijn) in de hele wereld volledige burgerrechten krijgt in Israël op het moment dat hij het land betreedt. Arabieren die er al honderden jaren wonen hebben dat recht niet. Wat moet er met hen gebeuren wanneer de 'Joodse staat' is gerealiseerd? Er is veel werk in

Israël, maar er is ook groot wantrouwen tegenover de Arabische bevolking. Dat probleem heeft men opgelost door massaal gastarbeiders uit de hele wereld aan te trekken, met een tijdelijke verblijfsvergunning een heel beperkte rechten. Er zijn er nu een miljoen. Wat moet er met hen gebeuren op termijn?

18-6-2010 Demonstratie orthodoxe Joden

Maar stel, dat er uiteindelijk alleen Joden in Israël zouden wonen. Wat wij daarvan kunnen verwachten werd in de afgelopen zomer duidelijk.

Honderdduizend orthodoxe Joden gingen de straat op om te protesteren tegen een uitspraak van de rechter, dat op enkele scholen de kinderen van orthodoxe- en gematigde Joden niet gescheiden mogen worden. De orthodoxe Joden willen die scheiding met alle geweld. Wat is er aan de hand? Vóór de oprichting van de staat

Israel is er in 1947 een deal gemaakt tussen orthodoxe- en gematigde- of seculiere Joden. De orthodoxen kregen bepaalde voorrechten in de nieuwe staat, opdat zij hun steun zouden geven. Toen ging het om een kleine groep. Inmiddels wonen er 700.000 orthodoxe Joden, die niet werken, niet in het leger hoeven, en zich alleen aan religieuze studies wijden.

Hun kinderen krijgen heel beperkt onderwijs, zodat ze ook niet voorbereid zijn op een actieve plaats in de samenleving. Al deze mensen worden dus door de andere Israëli's onderhouden en beschermd. Het probleem wordt snel groter omdat zij zich snel vermeerderen op aanraden van de rabbi's. Gezinnen met 12 kinderen zijn geen uitzondering. Schrijnend zijn de gevallen waarin een kind ontsnapt, en een eigen weg moet vinden in de samenleving.

Daar is weer veel begeleiding en bescherming bij nodig. Deze toestand wekt veel wrevel bij de Israelis die wel werken en belasting betalen. Toch hebben de orthodoxen een grote macht, alleen al door hun aantal. Zij zijn ook in de huidige regering vertegenwoordigd.

Anat Kamm

Het is verder vanzelfsprekend, dat naarmate het wantrouwen en de behoefte aan controle van de ongelijkheid toeneemt, ook de vrijheid van meningsuiting onder druk komt te staan. Dat maakt bijvoorbeeld het geval van de 23-jarige journaliste Anat Kamm duidelijk. Zij had informatie over oorlogsmisdaden van het leger doorgespeeld naar de media. Daarop werd zij gearresteerd en tot absoluut huisarrest veroordeeld. Een levenslange gevangenisstraf hangt haar boven het hoofd. Bovendien werd iedereen in Israël verboden om over het geval te schrijven, zowel haar familie als haar advocaat als Israëlische en buitenlandse journalisten.

Een zuiver Joodse staat zal tot meer verscheurdheid, onrecht en onvrijheid leiden, door ongelijke rechten op basis van etnische en religieuze principes. De Israëlische politici willen gewoonlijk geen vaste afspraken maken, zich niet vastleggen op een rationeel concept voor de toekomst, maar de labiele

actualiteit 'managen' als bovenliggende partij. Het gevolg is dat er voldongen feiten geschapen worden die een Palestijnse staat uiteindelijk onmogelijk maken. Men beseft blijkbaar niet dat ook het eigen ideaal van een etnisch zuivere 'Joodse staat' niet haalbaar is.

Hoe men het ook wendt of keert, de enige oplossing met perspectief op vrede is uiteindelijk een rechtstaat op basis van individuele gelijkwaardigheid. Er zijn ook in Israël vele mensen die dat inzien en naar dat perspectief streven. De opvoeding speelt een cruciale rol op de weg daarheen. Daarom is het belangrijk om initiatieven als Ein Bustan en andere te ondersteunen die de voedingsbodem naar een democratische rechtstaat kunnen vormen vanuit de directe menselijke ontmoeting.

Cornelis Boogerd – Advent 2010